

II SPOTKANIE FORMACYJNE ANIMATORÓW RUCHU ŚWIATŁO - ŻYCIE DIECEZJI RZESZOWSKIEJ 2003/2004

„Ty Kościele żyjący w Europie, masz być wspólnotą, która się modli, głosząc swego Pana sakramentami, liturgia i całym życiem. W tym wszystkim odkryjesz na nowo ożywiającą obecność Pana”

Jan Paweł II

PROGRAM

Piątek – Modlitwa

- 19.00 Kolacja
- 20.15 EUCHARYSTIA
- 21.30 Apel Jasnogórski
- 22.00 Cisza nocna

Sobota – Słowo Boże

- 7.00 Pobudka
- 7.30 Jutrznia
- 8.00 Śniadanie
- 9.10 Namiot Spotkania
- 10.00 Konferencja: *Rola Słowa Bożego w posłudze animatora*
Praca w grupach
- 11.30 Godzina liturgiczna
- 12.00 EUCHARYSTIA
- 13.15 Obiad
- 14.30 Konferencja: *Modlitwa – siła posługi animatorskiej*
- 15.30 Czas dla wspólnoty
- 16.00 Praca w grupach
- 17. 30 Śpiew
- 18.30 Kolacja
- 19.30 Godzina Odpowiedzialności
- 20.30 Różaniec
- 21.00 Apel Jasnogórski. Kompleta

Niedziela – Liturgia

- 6.30 Pobudka
- 7.30 EUCHARYSTIA
- 8.40 Śniadanie
- 9.30 Konferencja: *Uświęcenie przez liturgię*
Praca w grupach
- 11.30 Namiot Spotkania
- 12.30 Obiad

KRĄG LITURGICZNY

Iz 48, 17-19

Ps 1

Mt 11, 16-19

Namiot Spotkania

MEDYTACJA

Tekst biblijny: Mt 17, 1-9

Jeszcze raz wróć do początku sceny ewangelicznej i przypomnij ją sobie.

Zaproszenie Jezusa do spotkania z Ojcem

- Zabiera Piotra, Jakuba i Jana, aby uczestniczyli w wydarzeniu na Górze Tabor.
- Zaprasza także i ciebie; jaka jest twoja postawa (odpowiedź na zaproszenie - idziesz razem z uczniami i chcesz doświadczyć tego, co oni czy też obserwujesz wydarzenie z daleka)?
- Odpowiedz sobie na pytanie: Czy każde spotkanie z Panem Bogiem na modlitwie jest odczytywane przez ciebie jako przywilej, łaska? Czy jest w tobie pragnienie tego spotkania?

Miejsce spotkania - Góra Tabor...

Zauważ przedziwność gór, miejsce, gdzie można łatwo usłyszeć Boga - gdzie Bóg mieszka w ciszy; miejsce, gdzie można nabrać wolności, dystansu do doświadczenia życia codziennego (góry obrazują pewien dystans) - inność wobec codzienności.

- Ten czas spotkania jest twoją górą - czasem zdystansowania się wobec codzienności;
- Zweryfikuj swój czas na modlitwę. Czy jest to spotkanie w wolności, czy też w pośpiechu dnia codziennego?

Stanięcie w obecności Pana - Tam przemienił się wobec nich...

Jezus przemienia się mocą Boga Ojca, bo Bóg przemawia w Jezusie; mocno zjednoczony, zakorzeniony w Ojcu rozmawia z Mojżeszem i Eliaszem o tym, co ma się stać w Jerozolimie - o wypełnieniu swojej misji zbawienia. Kluczem do Jego misji jest miłość.

- Stojąc w obecności Pana, czy czujesz wobec Niego zależność jako bezradne dziecko?
- Czy towarzyszy ci świadomość twojej misji, zadania, jakie zostało powierzone ci przez Pana?
- Czy ukierunkowujesz modlitwę w ten sposób, „aby wszystkie moje zamiary, decyzje i czyny były skierowane w sposób czysty do służby i chwały Jego Boskiego Majestatu”?
- Co znaczą dla Ciebie te słowa?

Stanięcie w obecności Pana takim, jakim jestem - Panie, dobrze, że tu jesteśmy...

Przychodzisz na modlitwę taki, jaki jesteś, z całą historią swojego życia; przychodzisz na spotkanie z Panem z konkretnej codzienności i często po ludzku chcesz zaradzać swoim problemom, trudnym sytuacjom, podobnie jak Piotr.

- Czy i jak często zapraszasz Pana w modlitwie do swojego życia (konkretnej codzienności - trudnych sytuacji, problemów)?

Słuchanie Ojca w słowie: To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie!

To mocne świadectwo Ojca o Jezusie. Bóg umacnia Jezusa i Jego uczniów w miłości - po dwóch latach następuje nowe ożywienie i drugie potwierdzenie misji Pana Jezusa (pierwsze potwierdzenie nastąpiło podczas chrztu w Jordanie). Jezus zna swoją dalszą drogę. Zostaje umocniony na mękę, śmierć i zmartwychwstanie, które uprzednio zapowiedział swoim uczniom. Piotr, Jakub i Jan poznają, że Jezus jest Mesjaszem.

Bóg Ojciec zapewnia cię, że w Jego Słowie - Jezusie odkryjesz potwierdzenie twojej misji, twojego powołania, twojej postawy wobec jakiegoś problemu czy sytuacji; słuchaj przez chwilę, co chce ci dziś powiedzieć.

Moja odpowiedź na słowo Pana - ... słysząc to, upadli na twarz i bardzo się zlekli...

- Jaka jest twoja odpowiedź na słowo Pana?
- Czy zwracasz swoją uwagę na to, co rodzi się w twoim sercu: pokój, radość, niepewność, lęk, wzrost wiary, nadziei i miłości; przynaglenie do czynienia dobra, szerzenia chwały Pana?
- Czy w odpowiedzi na słowo podejmujesz jakieś konkretne postanowienie, czy też nie przywiązujesz do tego większego znaczenia i bagatelizujesz to?
- Jeżeli twoja odpowiedź na słowo Pana jest konkretna, to w tym konkretnie Pan przemienia twoje życie, jest w stanie zaradzić i dopomóc twoim trudnościami, zadaniom do wykonania, a nade wszystko towarzyszy w odkrywaniu Jego konkretnej woli w życiu - Wstańcie, nie lękajcie się!

Zaproszenie Pana do codzienności - A gdy schodzili z góry, Jezus przykazał im mówiąc: Nie opowiadajcie nikomu o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy zmartwychwstanie.

Już czas, aby powoli schodzić z góry. Jezus i uczniowie wracają do codzienności. Uczniowie są umocnieni i pewni, że ich Mistrz idzie z nimi. Coś ważnego wydarzyło się w ich życiu, czego jeszcze nie doświadczyli Jezus przemieniając się w ich obecności dał im zadatek nadziei, ukazał się im w chwale - pełni, do której dążymy. Jezus pokazuje, że Jego misja nie kończy się tylko śmiercią na krzyżu. Prosi ich, aby to doświadczenie przemienienia nosili w sercach, aż do momentu Jego zmartwychwstania, a rozumieją sens cierpienia i śmierci - Jego ofiary miłości.

- Czy to spotkanie z przemienionym Jezusem umocniło cię, zbliżyło cię bardziej do Jezusa i Jego Ojca, czy zakorzeniło w Trójcy Świętej?
- Czy nabrałeś nowości spojrzenia na swoją modlitwę?
- Co chcesz zabrać ze spotkania na górze w swoją drogę do Jerozolimy – do codzienności?

- Czy masz świadomość, że w drodze do codzienności zawsze towarzyszy ci Pan i Mistrz? – Nie lękajcie się?

W duchu staraj się sformułować w sobie w postaci modlitwy dziękczynienie, prześlągania i uwielbienie.

INNE TEKSTY:

Łk 22, 14-20

- Jak często uczestniczę w Eucharystii?
- Czy przeżywana liturgia jest dla mnie godzina Jezusa, szczytem i źródłem mojego dnia?
- Czy od Eucharystii uczę się służby bliźnim?
- Czy zawsze traktuję liturgię z szacunkiem – ubiór, zachowanie, zaangażowanie, przeżycia?
- Czy pomagam innym w odkrywaniu piękna liturgii?

J 1, 1-5.9-14. 16-18 lub Łk 2, 15-20

SPOTKANIE I

Słowo Boże

Wstęp:

"Pismo święte jest mową Bożą, utrwaloną pod natchnieniem Ducha Świętego na piśmie. Święta Tradycja słowo Boże przez Chrystusa Pana i Ducha Świętego powierzone Apostołom przekazuje w całości ich następcom, by oświeceni Duchem Prawdy, wiernie je w swym nauczaniu zachowywali, wyjaśniali i rozpowszechniali"
(81)

Wynika z tego, że Kościół, któremu zostało powierzone przekazywanie i interpretowanie Objawienia, "osiąga pewność swoją, co do wszystkich spraw objawionych nie przez samo Pismo

święte. Toteż obydwójce należy z równym uczuciem czci i poważania przyjmować i mieć w poszanowaniu".

Tradycja apostołowa, o której tu mówimy, pochodzi od Apostołów i przekazuje to, co oni otrzymali z nauczania i przykładu Jezusa, oraz to, czego nauczył ich Duch Święty. Pierwsze pokolenie chrześcijan nie miało jeszcze spisane Nowego Testamentu; sam Nowy Testament poświadcza, więc proces żywej Tradycji.

Od Tradycji apostołowej należy odróżnić "tradycje" teologiczne, dyscyplinarne, liturgiczne i pobożnościowe, jakie uformowały się w ciągu wieków w Kościołach lokalnych. Stanowią one szczególne formy, przez które wielka Tradycja wyraża się stosownie do różnych miejsc i różnych czasów. W jej świetle mogą one być podtrzymywane, modyfikowane lub nawet odrzucane pod przewodnictwem Urzędu Nauczycielskiego Kościoła (83).

Na początku spotkania proponuje się przeprowadzenie bibliodramy w oparciu o scenę uzdrowienia chromego – Dz 3, 1-11.

Po zakończeniu sceny uczestnicy próbują odpowiedzieć skąd wzięła się moc słowa wypowiedzianego przez Piotra, która sprawiła, że chory został uzdrowiony.

Słowo Boże rozpowszechniało się w zawrotnym, jak na owe czasy pełni, mimo trudności stawianych przez Żydów – Dz 2, 47; 13, 48-49; 14, 24-28.

Moc słów Chrystusa:

- Mt 4, 1-2. - Asceza Chrystusa i Jego moc biorąca się z Ducha
- 14-15 Św.
- Łk 4, 33-37 - Mocą Bożą wyrzuca złe duchy
- Mt 12, 28;
- J 10,25 - Czyny Jezusa potwierdzają Jego moc i Słowa
- J 14, 10-11 - Słowa Chrystusa pochodzą od Ojca ich moc bierze się z jedności z Ojcem

Moc słów uczniów Chrystusa

- Dz 4, 18-22 - Moc Słowa darem Bożym, zdobywa się ja też przez
 Dz 14, 8-10 bezgraniczne poświęcenie i zaufanie Bogu
 Dz 4, 33 - Moc słowa darem łaski Bożej
 Mt 17, 19-21 - Bierze się z wiary, a także z modlitwy i postu
 Mk 11, 12-14. 20-23 - Źródłem mocna wiara
 Dz 1, 8 - Duch Święty mocą świadectwa uczniów
 1 J 1,1 - By móc głosić Słowo, trzeba samemu je zgłębiać i nim żyć

- Jak jednak dzisiaj rozpowszechnia się Słowo Boże – uczestnicy dzielą się spostrzeżeniami.
- Czy każdy z nas odbiera Słowo Boże jako zaproszenie do spotkania z żywym, osobowym, wkraczającym w historię mojego życia Bogiem?
- Czy Słowo Boże jest fundamentalną regułą, zasadą mojego postępowania.
- Czy pogłębiam swoją wiedzę na temat Pisma świętego, aby móc pełniej korzystać z jego bogactwa?
- Czy są fragmenty Pisma świętego, które mógłbym nazwać *motywami przewodnimi* mojego życia?
- Czy modłę się do Ducha Świętego i Matki Bożej o prowadzenie podczas rozważania słowa Bożego?
- Czy mam świadomość, że Bóg przemawia do mnie nie tylko na kartach Pisma świętego?
- Czy odkrywam zasadniczy związek pomiędzy znakiem Fos-Zoe, a kształtowaniem właściwej, ewangelicznej postawy wobec słowa Bożego?

OSĄDZIĆ

- Drogowskaz
Słowo Boże stanie się dla mnie światłem życia jeżeli będę podejmował stały wysiłek zachowania go, pójścia za nim i czynienia go słowem życia
- 2 Tm 3, 14-17
- Hbr 1, 1-3

- Mt 7, 24.26
- Mt 21, 2 8-31

DZIAŁAĆ

- Wcześniejsze rozważanie czytań z Liturgii Słowa (np. niedzielnej).
- Pogłębianie znajomości różnych form modlitwy i studium biblijnego.
- Wyznaczenie sobie czasu i miejsca codziennego spotkania z Panem w Jego Słowie.
- Podjęcie decyzji o przeczytaniu całego Pisma świętego.
- Dzielenie się z innymi odkrywanymi w Piśmie świętym treściami.
- Modlitwa różańcowa z rozważaniem słowa Bożego.
- Drogowskaz
Dlatego chcę karmić się nim jak najczęściej, szczególnie poprzez osobiste i wspólne z braćmi studiowanie Pisma Świętego.

Podsumowanie i modlitwa na zakończenie

KRĄG LITURGICZNY

Syr 48, 1-4. 9-11

Ps 80

Mt 17, 10-13

SPOTKANIE II

Modlitwa

3. Wprowadzenie

Słowo Boże, modlitwa i liturgia tworzą grupę obejmującą podstawowe sposoby utrzymania i rozwoju życia duchowego człowieka. Poprzez słuchanie słowa Bożego, modlitwę i czynne uczestnictwo w liturgii aktualizuje się nasza wiara i dokonuje się wejście w osobową relację do Chrystusa w Duchu Świętym.

Modlitwa jest oddechem nowego życia. Jak ciało bez oddechu umiera, tak człowiek bez modlitwy traci osobisty kontakt z Bogiem. Najpierw słabnie, a później całkowicie zatracą ogromny dar, jakim jest wiara. Wszelkie problemy w sferze wiary zaczynają się od zaniedbania modlitwy. Samo spotkanie i rozmowa z Chrystusem, naszym Bogiem i Zbawicielem, Przyjacielem i Oblubieńcem, jest dla człowieka przywilejem i ogromną radością. Jednak nie można podchodzić do modlitwy tylko emocjonalnie, przez naszą grzeszność nie zawsze jesteśmy usposobieni do modlitwy. Jako ludzie świadomi swoich ułomności winniśmy traktować modlitwę również jako obowiązek i podejmować wysiłek z nią związany. Wytrwała modlitwa utrzymuje nas na drodze wierności powołaniu i życiu według wymagań słowa Bożego. Człowiek, który systematycznie próbuje się modlić w spotkaniu z Bogiem znajduje źródło mocy do życia, siłę dążenia drogą przykazań i zrozumienie sytuacji, jakie go spotykają. Musimy pamiętać, że ostatecznie Duch Święty jest źródłem i nauczycielem modlitwy, dlatego Jemu powinniśmy tę dziedzinę naszego życia ciągle poddawać.

Namiot Spotkania, jest chwilą samotnej modlitwy przed Panem. Czerpiemy tutaj wzór z Mojżesza (Wj 33, 7-11).

Mojżesz zaś wziął namiot i rozbił go za obozem, i nazwał go Namiotem Spotkania. A ktokolwiek chciał się zwrócić do Pana, szedł do Namiotu Spotkania, który był poza obozem. Ile zaś razy Mojżesz szedł do namiotu, cały lud stawał przy wejściu do swych namiotów i

patrzyli na Mojżesza, aż wszedł do namiot. Ile zaś razy Mojżesz wszedł do namiotu, zstępował słup obłoku i stawał u wejścia do namiotu, i wtedy Pan rozmawiał z Mojżeszem. Cały lud widział, że słup obłoku stawał u wejścia do namiotu. Cały lud stawał i każdy oddawał pokłon u wejścia do swojego namiotu. A Pan rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem. Potem wracał Mojżesz do obozu, sługa zaś jego, Jozue, syn Nuna, młodzieniec, nie oddalał się z wnętrza namiotu (Wj 33, 1-11).

Trwając na takiej modlitwie należy spełnić kilka warunków:

- zapewnić sobie w porządku dnia czas i miejsce na niezakłóconą rozmowę z Bogiem;
- trwać przez określony czas na modlitwie będąc wyłącznie do dyspozycji Pana, słuchając Jego głosu (Pismo święte, książki religijne, katechezy itp.), przedstawiając Mu swoje sprawy, rozmawiając z Bogiem, a nie zagadując Go;
- ostatnim etapem tego spotkania jest dostrzeżenie wartości, jakie przyniosło nam słowo Boże, wyrażenie wdzięczności za nie oraz przeniesienie tego do swojego życia.

Przed modlitwą kończącą spotkanie dajmy chwilę czasu na zastanowienie się jak wygląda nasza modlitwa, nasz Namiot Spotkania. Niech każdy z uczestników spontanicznie lub przekazując sobie świecę, zawierzy Bogu w krótkiej modlitwie swoje wypełnianie szóstego Kroku ku dojrzałości chrześcijańskiej.

„Namiot Spotkania znaczy to samo, co Namiot Modlitwy. Z kontekstu wynika, że był to najpierw dosłownie namiot, a więc miejsce, ale miejsce oddzielone, wydzielone. Ten namiot znajdował się poza obozem. (. . .). Żeby spotkać się z Bogiem, trzeba wyjść z obozu - w sensie przenośnym albo dosłownym, albo raczej trzeba powiedzieć: w sensie dosłownym i przenośnym. Trudno się modlić w zgłętku wielu spraw, w zagonieniu, w pośpiechu”.

„Modlitwa polega na tym, żeby rozmawiać z Bogiem twarzą w twarz, jak rozmawia przyjaciel z przyjacielem. Modlitwa jest rozmową pomiędzy osobami i to rozmową przyjacielską. To jest niesłychanie ważne. Modlitwa nie jest wypełnieniem obowiązku

wobec Boga, który jest groźny, który może nas ukarać, jeśli ją zaniedbamy. (...) Modlitwa jest rozmową z Bogiem, który jest przyjacielem, który mnie miłuje. I musi to być rozmowa w atmosferze zaufania, przyjaźni. Punktem wyjścia takiej modlitwy musi być znowu uświadomienie sobie, uznanie i przyjęcie w wierze tego, co Bóg mówi do Mojżesza: *Znam cię po imieniu i jestem ci łaskawy*. Te słowa określają stosunek Boga względem nas. Jeżeli chcemy się modlić, musimy sobie najpierw to uświadomić. Uznanie, że Bóg jest nam łaskawy, jest sprawą wiary, aktem wiary. Bóg zna mnie po imieniu. Bóg odnosi się do mnie w sposób osobowy, bezpośredni. Bóg jest dla mnie obecny, myśli o mnie, ma względem mnie swoje zamiary" (Ks. F. Blachnicki, *Namiot Spotkania*, Instytut im. ks. Franciszka Blachnickiego, Krościenko 2000, s. 13-14).

Chodzi, więc o to, by skupić uwagę naszego serca na Bogu. W mojej głębi Ktoś jest obecny. On kocha mnie i chce nawiązać ze mną kontakt. Otwórzmy się na Jego działanie.

WIDZIEĆ

- Miejsce i rola modlitwy w moim życiu?
- Gdzie widzę źródło trudności związanych z modlitwą? - Jakie formy modlitwy najbardziej mi odpowiadają?
- Jakie znaczenie ma w moim życiu modlitwa wspólnotowa? - Od kogo uczyć się modlitwy?
- Czy moja modlitwa jest przyjacielskim spotkaniem z miłującym Bogiem?

OSĄDZIĆ

- Drogowskaz
Modlitwa jest oddechem Nowego życia, wielkim przywilejem i radością Nowego Człowieka, źródłem mocy i dziełem Ducha Świętego w nas.
- Łk 11, 1-13
- Mt 2b, 3 6-4b

DZIAŁAĆ

- Szukać i organizować stały czas, porę na modlitwę. - Uczyć się modlitwy od najlepszych mistrzów.
- Modlić się całą chwilą dnia.
- Podejmować modlitwę słuchania Pana.
- Podejmować modlitwę wstawienniczą za innych.
- Drogowskaz
dlatego chce być wierny praktyce codziennego Namiotu Spotkania.

4. Podsumowanie i modlitwa na zakończenie

KRĄG LITURGICZNY

So 3,14-18a

Iz 12, 2-6

Flp 4, 4-7

Łk 3, 10-18

SPOTKANIE III

LITURGIA

Wprowadzenie

Nowa encyklika Ojca Świętego Jana Pawła II zaczyna się od słów: „Kościół żyje dzięki Eucharystii” (*Ecclesia de Eucharistia vivit*). Ta krótka prawda ukazuje nam, że w Eucharystii i żyje i działa Zmartwychwstały Chrystus, który daje życie ludziom.

W nauczaniu Kościoła ta prawda zawsze znajdowała się na poczesnym miejscu. Pierwszym dokumentem Soboru Watykańskiego II była Konstytucja o Świętej Liturgii. Akcentuje ona rolę liturgii, zwłaszcza Eucharystii w życiu chrześcijańskim i podaje drogi odnowy liturgii. Odnowa ta to nie tylko sprawa hierarchii

Kościola, czy grup zapaleńców, którzy starają się dostosować przepisy do znaków czasu i przybliżyć je wiernym w katechezie liturgicznej. Odnowa jest także dziełem każdego z nas „by odnawiać się duchem w naszym myśleniu” o liturgii, by coraz lepiej ją przeżywać i w niej uczestniczyć.

Eucharystia - źródło i szczyt całego chrześcijańskiego życia od początku znajduje się w centrum formacji Ruchu Światło-Życie.

Tekst do medytacji:

„W Eucharystii Kościół łączy się w pełni z Chrystusem i z Jego ofiarą, utożsamiając się z duchem Maryi. Jest to prawda, którą można zgłębić *odczytując ponownie Magnificat w perspektywie eucharystycznej*. Eucharystia jest bowiem, podobnie jak hymn Maryi, przede wszystkim uwielbieniem i dziękczynieniem. Kiedy Maryja wznosi okrzyk: *Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, Zbawicielu moim*, nosi już w łonie Jezusa. Wielbi Ojca przez Jezusa, lecz wielbi Go także «w» Jezusie i «z» Jezusem.

To jest właśnie prawdziwa *postawa eucharystyczna*.

Jednocześnie Maryja wspomina wspaniałe dzieła, jakich Bóg dokonał w dziejach zbawienia, zgodnie z obietnicą, jaką złożył ojcom (por. Łk 1, 55), ogłaszając cud, który je wszystkie przewyższy - zbawcze Wcielenie. *W Magnificat* jest też obecny wymiar eschatologiczny Eucharystii. Za każdym razem, kiedy Syn Boży uobecnia się nam *w ubóstwie* znaków sakramentalnych chleba i wina, zasiewane jest w świecie ziarno nowych dziejów, w których władcy są *strącani z tronów, a pokorni zostają wywyższeni* (por. Łk 1, 52). Maryja opiewa *nowe niebiosa i nową ziemię*, które w Eucharystii znajdują swoją antycypację i w pewnym sensie programowy *zamysł*. Jeśli *Magnificat* wyraża duchowość Maryi, nic bardziej niż ta duchowość nie pomoże nam przeżywać tajemnicy eucharystycznej. Eucharystia została nam dana, ażeby całe nasze życie, podobnie jak życie Maryi, było jednym *Magnificat!* (*Ecclesia de Eucharistia*, 58)

WIDZIEĆ

- Jak wygląda uczestnictwo w liturgii w twojej parafii? Jak w niej uczestniczą twoi bliscy i ty sam?
- Czym jest liturgia dla mnie? Jak liturgia wpływa na moje życie?
- Jak uczestniczę w liturgii sakramentów, w liturgii godzin?
- Czy mam swoje miejsce (czynne) w liturgii? Czym może uważam, że jest to posługa dla młodszych?
- Czy mam jakieś szczególne doświadczenie obecności i działania Pana Boga w liturgii?

OSADZIĆ

- Drogowskaz

Liturgia szczególnie eucharystyczna, jest uprzywilejowanym miejscem spotkania z Chrystusem w Duchu Świętym, znakiem objawiającym i urzeczywistniającym tajemnice Kościoła-wspólnoty oraz źródłem i szczytem jego życia

- Mt 18, 20

DZIAŁAĆ

- Drogowskaz

dlatego chcę zawsze jak najpełniej w niej uczestniczyć, a moim zaszczytem i radością jest służba w zgromadzeniu liturgicznym według wszelkich wskazań soborowej odnowy liturgii.

- Podjęcie odpowiedzialności za kształtowanie świadomości liturgii w swoim środowisku.
- Przygotowywanie liturgii, animacja liturgiczna i szeroko rozumiana popularyzacja liturgii (np. organizowanie dni liturgicznych, tygodni liturgicznych, gazetki liturgicznej).

4. Podsumowanie i modlitwa na zakończenie - Liturgia Godzin.